

NIEMAND KAN ONS RUKKEN UIT GODS HAND

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, ik bid de Heer dat deze bijbelverkondiging een geweldige bemoediging voor u en mij zal zijn.

De bijbel begint in Gen. 1:1 met de tekst, dat God in het begin de hemel en de aarde schiep. Over de gebeurtenissen die hiervóór plaatsvonden, rept de bijbel echter niet, al kunnen we bepaalde zaken wel afleiden. Zo verklaart de bijbel, dat God ons reeds vóór de schepping van de aarde heeft uitverkoren en voorbestemd om dóór Jezus Zijn kinderen te worden. Efez. 1:4-5 – *“Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelven, naar het welbehagen van Zijn wil.”*

Kunt u zich dit voorstellen? Onbegrijpelijk! De Groot Nieuws Bijbel verklaart, dat reeds vóórdat de wereld werd gemaakt en de mensen werden geschapen, God ons uitkoos om in Christus Hem toe te behoren en smetteloos voor Hem te staan. In Zijn liefde heeft God van tevoren beslist, dat Hij ons door Jezus Christus als Zijn kinderen zou aannemen. Maar, broeders en zusters, het blijft er niet alleen bij dat God ons in Zijn liefde heeft uitverkoren. Neen, uiteindelijk zullen wij ook vóór Hem staan, oog in oog, in de liefde. Met andere woorden, wij hebben Hem lief gekregen, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad (1 Joh. 4:19) en die wederzijdse liefde zal ons omringen en zal de alles bepalende factor zijn. En dit heeft Gods welbehagen. In hedendaags nederlands: het geeft Hem vreugde en plezier.

Maar het wordt nóg onbegrijpelijker! Want van de grondlegging van de wereld af was Jezus, het Lam van God, reeds voor ons geslacht. Uiteraard in geestelijke zin! Openb. 13:8 – *“En allen, die op de aarde wonen, zullen hetzelfde aanbidden, welke namen niet zijn geschreven in het boek des levens, des Lams, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld.”*

Hoe is het toch mogelijk dat God de Vader reeds vóórdat de wereld en de mensen waren geschapen, Zijn Zoon Jezus prijsgaf voor die mensen en dat Jezus Zichzelf voor ons ten offer bracht? Toen reeds betaalde Jezus de prijs van Zijn leven en Zijn Bloed. Toen al werd Hij geestelijk geslacht. Voor mensen die nog niet eens waren geschapen.

Dit betekent dat de Drie-enige God reeds wist, dat de mensen die Hij nog zouden scheppen in zonde zouden vallen. God is immers alwetend. Maar het betekent óók, dat Zijn liefde zo groot was, dat Hij ondanks de zondeval en de daarom door Hem te betalen uiterst hoge prijs, tóch doorging met Zijn plan om voor Zichzelf een volk toe te bereiden, dat Hem zou liefhebben. God verlangde naar gezelschap, naar een volk aan welke Hij Zijn enorme, grote, overvloeierende Liefde kwijt zou kunnen en dat Zijn Liefde zou beantwoorden en Hem vrijwillig zou liefhebben. God de Vader verlangde naar een groot volk, naar een groot gezin van Zijn eigen kinderen. Want toen God Adam en Eva had geschapen, zegende Hij hen en Hij riep hen op om vruchtbaar te zijn en de gehele aarde te vervullen (Gen. 1:28a).

Hoe wonderlijk is het dat deze kinderen van God, ook de Bruid mogen zijn van Zijn Zoon Jezus. Deze Bruid is de Gemeente en voor haar gaf Jezus Zijn eigen leven aan het kruis. Efez. 5:25-32 – *“Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven; Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk. Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijkerwijs ook de Heere de Gemeente. Want wij zijn leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen. Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en zij twee zullen tot een vlees wezen. Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente.”*

Paulus verklaart dat het verbond tussen Christus en Zijn Gemeente een grote verborgenheid is, een mysterie dat al de eeuwen verzwegen was geweest (Rom. 16:25-26). Het is een verbond, waarvan het huwelijksverbond tussen een man en zijn vrouw de afspiegeling is. En zoals een man zijn vader en zijn moeder verlaat om samen met zijn vrouw te zijn en haar aan te hangen, alzo verliet Jezus Christus Zijn Vader in de hemel en Hij ging naar de aarde om Zijn Vrouw, de Gemeente, te zoeken en haar aan te hangen. En Hij stierf zelfs voor haar om haar te redden en te heiligen en te reinigen.

Het Nieuwe Verbond (Testament) in Jezus' Bloed, tot stand gebracht door Golgotha's kruis en bekrachtigd bij de instelling van het Heilig Avondmaal, is het verbond waarmee Jezus in ondertrouw ging met Zijn Bruid, de Gemeente. En een ondertrouwing was geweldig belangrijk bij het Joodse volk in die dagen. En we kunnen er veel van leren.

Vóórdat een huwelijk op een later tijdstip definitief werd gesloten, ondertrouwde men éérs (Hos. 2:18; Matt. 1:18). Van ondertrouw (Hebr. "eroesién" – אֶרְוִיָּה) wordt gesproken in de wetten van Mozes (Deut. 22:22-30). Het was dus een gebod van God. De Joodse "ondertrouwing" was een verbintenis met vérstrekkende rechtsgevolgen en niet te vergelijken met het Nederlandse "verloven". Verloven is namelijk geen echte rechtshandeling en kent geen rechtsgevolgen.

Hoe ging de ondertrouw in z'n werk? Uiteraard vond er eerst een huwelijksaanzoek plaats. Dit was het moment, dat er door de wederzijdse partners en/of families over een eventueel huwelijk werd gepraat en een voorlopig besluit werd genomen. Dit was een voorwaardelijke verbintenis, maar waarvan wel een akte werd opgemaakt.

Op de dag van de ondertrouw werd deze voorlopige verbintenis definitief gesloten en werd daarmee onvoorwaardelijk. Het huwelijkspaar was daarmee verbonden. Maar zij waren nog niet getrouwd in die zin, dat zij mochten samenwonen en sexuele gemeenschap konden hebben. Hoewel de huwelijksvereenkomst wel reeds definitief was. Zo was Jozef met Maria ondertrouwd, zodat zij reeds man en vrouw waren, maar woonden zij nog niet samen en mochten geen sexuele gemeenschap hebben (Matt. 1:18-20). Ondertrouw was zó definitief, dat overspel in deze periode zwaar werd aangerekend en met de dood werd bestraft (Deut. 22:22 e.v.).

De tijd van ondertrouw, dus tussen het moment van ondertrouw en het moment van het huwelijk, heet in het Hebreeuws "*kidoesjen*" (קִידוּשֵׁי) en betekent "*heiliging en afscheiding met een bestemming*". Het was een officiële periode van een bepaalde duur voorafgaand aan de eigenlijke huwelijksluiting. Gedurende deze periode was de aanstaande bruidegom bijvoorbeeld vrijgesteld van krijgsdienst (Deut. 20:7). Want de bruidegom was in deze tijd druk bezig, bijvoorbeeld om het huis voor zijn echtgenote in gereedheid te brengen. De echtgenote moest in deze periode voorgeschreven reinigingsbaden en –rituelen ondergaan en zich ook qua kleding en versiering gereed maken voor de grote dag van het uiteindelijke bruiloftsfeest. Leest u in dit verband Efez. 5:26; 2 Cor. 11:2 en Openb. 19:7-8; 21:2.

De uiteindelijke sluiting van het huwelijk heet "*nissoeïen*" (נִשְׂוֵי). Hierbij moesten beslist tenminste twee getuigen aanwezig zijn. En het was dan groot feest met veel gasten. De betekenis van "*nissoeïen*" (נִשְׂוֵי) is "*samenwonen, samenleven*". Het bruiloftsfeest in Joh. 2:1 e.v. is een voorbeeld van een "*nissoeïen*", net zoals het huwelijksfeest tussen Jezus en Zijn Bruid in Openb. 19:7-9.

Geliefde broeders en zusters, de ondertrouw was definitief. Dit betekent dat Jezus Zichzelf dus reeds definitief aan Zijn Bruid, de Gemeente, heeft verbonden. Jezus is reeds ondertrouwd met de Gemeente. Hallelujah! Maar er is nog geen sprake van samenwoning. Jezus bouwt nog aan onze eeuwige woning (Joh. 14:1-3) en de Bruid is nog bezig om zichzelf gereed te maken. Maar niets kan de Gemeente nu nog scheiden van Jezus, haar Bruidegom. Voor u en mij is het dus zaak om te zorgen dat wij tot de Gemeente behoren.

Ik wil met u in Gods Woord bezien hoe absoluut definitief het verbond van ondertrouw tussen Jezus en de Gemeente is en wel aan de hand van het verbond, dat God met Abraham sloot. De in de bijbel gebruikte term *“het maken (sluiten) van een verbond”* is eigenlijk een speciale uitdrukking. Deze term *“kaarat beriet”* (כָּרַת בְּרִית) betekent letterlijk *“het snijden van een verbond”*. Die uitdrukking is afkomstig van het gebruik in bijbelse tijden om een verbond te sluiten (meestal door koningen) onder het brengen van geslachte offerdieren. Er moest bloed vloeien, er moesten dieren worden geslacht en in stukken worden gesneden.

Het is belangrijk om te zien, dat God Zelf het initiatief nam om een verbond met Abraham te sluiten. Gen. 15:7-10,17-18 – *“Voorts zeide Hij tot hem: Ik ben de HEERE, Die u uitgeleid heb uit Ur der Chaldeën, om u dit land te geven, om dat erfelijk te bezitten. En hij zeide: Heere, HEERE! waarbij zal ik weten, dat ik het erfelijk bezitten zal? En Hij zeide tot hem: Neem Mij een driejarige vaars, en een driejarige geit, en een driejarigen ram, en een tortelduif, en een jonge duif. En hij bracht Hem deze alle, en hij deelde ze middendoor, en hij leide elks deel tegen het andere over; maar het gevogelte deelde hij niet. En het geschiedde, dat de zon onderging en het duister werd, en ziet, daar was een rokende oven en vurige fakkel, die tussen die stukken doorging. Ten zelfden dage maakte de HEERE een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath:”*

God had aan Abraham een geweldig nageslacht én het land Kanaän beloofd en Abraham gelóofde God. Maar hij vroeg: *“Waarom kan ik zien, dat U zult doen wat U heeft beloofd?”* God gaf hem toen de opdracht om een aantal dieren te brengen. Abraham verdeelde ze in stukken en legde de stukken tegenover elkaar. Abraham wist nu (dat was de cultuur) dat God met hem een verbond wilde sluiten. Hij begreep dat God Zijn belofte wilde nakomen en dat wilde bewijzen door Zich in een verbond aan hem te binden, cq. toe te wijden.

Om een verbond te sluiten werd een dier in stukken gesneden en zo gelegd, dat er als het ware een doorgang ontstond. De twee verbondsluitende partijen moesten tussen de stukken doorlopen (lees ook Jer. 34:18-20) om aan te geven, dat zij mochten worden gedood, indien zij het verbond zouden verbreken. Én om aan te geven dat zij dit verbond zelfs dóór de dood heen zouden proberen na te komen. Hiermee was dan het verbond bekrachtigd. Het geslachte dier symboliseerde dus de dood van de verbondsluitende partijen ingeval zij het verbond zouden verbreken. Namelijk, om aan te geven dat zij dan zelfs mochten worden gedood. Onderzoekers zeggen, dat met name de minste van beide partijen (in casu Abraham) tussen de stukken van het offerdier moest doorlopen.

Maar Abraham ging in dit geval helemaal níét tussen de stukken door! Want er gebeurde een geweldig wonder. God ging Zélf, hoewel Hij de meerdere partij was, alléén tussen de stukken van de offerdieren door als een rokende oven en vurige fakkel (Gen. 15:17). God deed het Zélf. Met andere woorden, God alléén nam de vloek van de doodstraf op Zich! Namelijk, de doodstraf die op Abraham zou komen te rusten, indien hij tussen de stukken zou doorgaan en het verbond uiteindelijk niet zou kunnen houden. Welk een onbegrijpelijke genade! Wat een bevestiging van de onverbreekelijkheid van het verbond, dat God met Abraham sloot. Althans, wat God betrof. God toonde, dat Hij dit verbond nóóit zou verbreken.

Maar dit geweldige wonder was ook een heerlijk schaduwbeeld. Want het verwijst naar het ontzagwekkende offer van Jezus aan Golgotha's kruis. God wees vooruit naar Zijn Nieuwe Verbond met de mens in het offer van Jezus (Matt. 26:26-28). Meer dan duizend jaren later gaf God Zijn eigen Zoon Jezus als het Offerlam, als het Verbondsoffer. Via dat verbond wijdde God Zich met hart en ziel toe aan de mens. God betaalde dat verbond met het leven van Zijn eigen Zoon en Hij deed de onverbreekbare belofte, dat ieder die het offer van Jezus zou accepteren Zijn kind zou worden en deel zou mogen uitmaken van de Bruid van Jezus. Het was een offer waarin Jezus Zichzelf, zoals we hebben gelezen (Efez. 5:25), overgaf voor Zijn Bruid en haar vrijkocht uit de slavernij van zonde.

God ging tussen Abrahams offerdieren door en verteerde ze met vuur, toen de zon onderging en het duister werd, net zoals Jezus in volkomen duisternis aan het kruis stierf en door Gods toorn werd verteerd (Matt. 27:45; Luk. 23:44; Mark. 15:33). God ging toen tussen de delen van Zijn eigen geslachte Zoon door. Hij opende voor ons een eeuwige Weg naar het hemelse Allerheiligdom, dwars door het gescheurde Voorhangsel van het vlees van Jezus. God Zelf ging dwars door het Offer heen, waarmee Hij verklaarde dat Hij Zijn Verbond met de mens zelfs ook ten koste van Zichzelf zal nakomen. Hallelujah! Wat een belofte!

Wat een geweldig moment in de historie, toen Jezus reeds bij de grondlegging van de aarde voor ons werd geslacht. Wat een genade toen Hij riep en tegen Zijn Vader zei: *“Maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid.”* Dat lichaam was alleréerst Zijn eigen lichaam, dat als losprijs in het verbond zou worden geslacht. Maar dat lichaam was óók Zijn Bruid, die Hij met Zijn Offer uit het verderf zou vrijkopen (zoals Efez. 1:22-23 verklaart eveneens Jezus' lichaam). Hebr. 10:5-7 – *“Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid; Brandofferen en offer voor de zonde hebben U niet behaagd. Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!”*

Begrijpt u nu, broeders en zusters, dat het verbond dat Jezus met ons als leden van Zijn Gemeente en Zijn Bruid is aangegaan, voor de Drie-enige God onverbreekelijk is? Het is ondenkbaar dat God dit verbond van ondertrouw ooit zou willen en kunnen verbreken. Niet alleen omdat het verbreken van een ondertrouwing overspel is en God nooit zal kunnen zondigen, maar ook omdat Hij dit verbond heeft verzegeld met Zijn eigen leven en Bloed. Twijfel niet, broeders en zusters, twijfel nooit aan Jezus. Ook al hebt u het nog zo moeilijk. Ook al zijn de omstandigheden nog zo zwaar. God is getrouw en doet wat Hij heeft beloofd. Sterker nog, in het Nieuwe Verbond heeft God ons onverbreekelijk aan Zichzelf verbonden. Dat verbond wil en kán Hij niet verbreken, want dan zou het ten koste gaan van Zichzelf als God. Joh. 10:27-30 – *“Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders. Ik en de Vader zijn een.”*

Daarom, laten wij ons voorbereiden voor de dag van Jezus' Wederkomst. Want op die dag komt Hij om Zijn Bruid voor eeuwig tot Zich te nemen en haar naar de nieuwe woning te brengen. Dan is de dag van de bruiloft eindelijk aangebroken en het zal de dag van de vreugde van Jezus' hart zijn.

Openb. 19:7 – *“Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid.”*

Hoogl. 3:11 – *“Gaaf uit, en aanschouwt, gij, dochteren van Sion! den koning Salomo, met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder kroonde op den dag Zijner bruiloft, en op den dag der vreugde Zijns harten.”*

Geliefde broeders en zusters, moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.